

Sygn. akt IC 1775/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Marcia

Protokolant Sylwia Jurkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 roku w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. G. i B. G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych A. G. i B. G. solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 184.922,22 zł (sto osiemdziesiąt cztery tysiące dziewięćset dwadzieścia dwa złote dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami umownymi od kwoty 168.192,12 zł (sto sześćdziesiąt osiem tysięcy sto dziewięćdziesiąt dwa złote dwanaście groszy) w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 22 sierpnia 2016r. do dnia zapłaty, nie wyższymi jednak jak odsetki maksymalne;

II. zasądza od pozwanych A. G. i B. G. solidarnie na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 9.529 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pozwanym uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Świdnicy solidarnie kwotę 6.935 zł tytułem brakującej opłaty.

Sygn. akt **IC 1775/17**

I. Uzasadnienie

Strona powodowa (...) Bank S. A. w W. domagała się zasądzenia od pozwanych A. G. i B. G. solidarnie kwoty 184.922,22 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 168.192,12 zł od dnia 22 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podała, że 20 marca 2013 r. strony zawarły umowę kredytu. Pozwani nie wywiązali się z zobowiązania i dlatego umowa została wypowiedziana. Strona powodowa wzywała pozwanych do zapłaty. Wysokość roszczenia dochodzonego pozwem wynika z wyciągu z ksiąg banku.

W dniu 6 października 2016 r. Sąd Rejonowy (...) w L. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości żądanie strony powodowej.

Pozwani wnieśli sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu swojego stanowiska podali, że nie kwestionują istnienia stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, jednakże nie zgadzają się z wysokością dochodzonego roszczenia wraz z odsetkami.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 marca 2013 r. pozwany A. G. zawarł ze stroną powodową umowę kredytu. Całkowita kwota kredytu wynosiła 196.696,44 zł. Na tę kwotę składały się następujące kwoty: 166.000 zł na cel operacyjny, 20.000 zł na inwestycję w polisę wykupioną w S. (...), 242,12 zł za ustanowienie zabezpieczeń prawnych, 200 zł za weryfikację prowadzonej działalności gospodarczej i 10.254,32 zł za ubezpieczenie od upadłości. Pozwana B. G. poręczyła powyższą umowę.

(dowód: umowa kredytu z 19.03.2013 r., k. 51 – 57; umowa poręczenia, k. 58 – 58 v.; dyspozycja uruchomienia środków do umowy kredytu z 20.03.2013 r., k. 74; dyspozycja uruchomienia kredytu z 27.03.2013 r., k. 75 - 76)

Pismami z dnia 29 lipca 2015 r. strona powodowa poinformowała pozwanych o zaległościach w spłacie kredytu. Zaległość ta wynosiła wówczas 1.868,07 zł.

(dowód: pisma strony powodowej z dnia 29.07.2015 r., k. 90)

Pismami z dnia 18 sierpnia 2015 r. strona powodowa wezwała pozwanych do zapłaty 4.531,23 zł tytułem zaległości w spłacie kredytu.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 18.08.2015 r., k. 92 – 93)

Strona powodowa pismami z dnia 16 września 2015 r. wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 7.246,28 zł tytułem zaległości w spłacie kredytu.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 16.09.2015 r., k. 94 – 98)

Pismami z dnia 18 stycznia 2016 r. strona powodowa wypowiedziała pozwanym umowę kredytu wskazując, że ich zadłużenie wynosi 15.011,17 zł.

(dowód: pisma z dnia 18.01.2016 r. wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 59 – 64v.)

Strona powodowa proponowała pozwanym zawarcie ugody w dniu 23 marca 2016 r. Warunkiem zawieszającym wejście w życie umowy ugody było dokonanie przez pozwanych wpłaty 2.300 zł do dnia 21 marca 2016 r. Pozwani nie uiścili tej kwoty i dlatego strona powodowa nie zdecydowała się zawrzeć ugody z pozwanymi.

(dowód: propozycja ugody z 23.03.2016 r., k. 102 – 105; bezsporne)

Pismami z dnia 1 kwietnia 2016 r. i 14 czerwca 2016 r. strona powodowa wezwała pozwanych do zapłaty. W pierwszym z ww. wezwań strona powodowa domagała się od pozwanych zapłaty kwoty 178.304,70 zł, a w drugim 181.715,26 zł.

(dowód: wezwania do zapłaty z dnia 01.04.2016 r., 14.06.2016 r., k. 65 – 67, 69 – 70; potwierdzenie do zapłaty, k. 71 – 71v.)

Wysokość zobowiązania pozwanych na dzień 22 sierpnia 2016 r. wynosiła 184.922,22 zł (168.192,12 zł – kapitał, 16.300,10 zł – odsetki od należności niespłaconej w terminie do dnia 21 sierpnia 2016 r., 430 zł – koszty, opłaty i prowizje).

(dowód: wyciąg z ksiąg banku z 22.08.2016 r., k. 72; wyciąg nr (...), k. 77 – 86; historia naliczania odsetek, k. 87 – 89; historia wpłat, k. 106 – 106v.; zestawienie należności i spłat kredytu, k. 107 – 111v.; zestawienie należności i zaległości kapitałowe z kalkulacją odsetek za zwłokę, k. 113 – 114v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Strona powodowa wykazała swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jednolity z dnia 15 września 2017 r. – Dz.U. z 2017 r. poz. 1876) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z powyższego wynika, że kredyt jest przedmiotem świadczenia kredytodawcy w łączącym go z kredytobiorcą stosunku zobowiązaniowym. Przedmiotem tego świadczenia jest kredyt w znaczeniu ekonomicznym rozumiany, jako określony potencjał finansowy banku udostępniony innej osobie, zgodnie z umówionymi zasadami. Do najważniejszych cech kredytu bankowego należą więc celowość, gdyż kredyt udzielany jest na dokładnie określony cel, odpłatność, ponieważ kredytobiorca jest zobowiązany do zapłacenia odsetek, prowizji od udzielonego kredytu, oraz fakt, iż kredytodawcą może być jedynie bank lub inny podmiot uprawniony do tego na podstawie odrębnych ustaw. Kredyt można zdefiniować więc jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego treścią jest dostarczenie przez bank określonej kwoty środków pieniężnych dla kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji. Głównym świadczeniem kredytobiorcy w ramach umowy kredytowej jest zwrot kredytu, czyli pobranych z banku środków pieniężnych. Obok jednak korzystania z kredytu i obowiązku zwrotu składającej się na niego kwoty, przepis art. 69 ust. 1 Prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki te są świadczeniem ubocznym względem spełnienia obowiązku zwrotu udzielonego kredytu. Zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek jest więc elementem przedmiotowo koniecznym dla skutecznego zawarcia umowy kredytu. Oznacza to, że wynagrodzenie tego rodzaju bank kredytujący musi pobrać zawsze dla zachowania ważności danej umowy jako umowy kredytu. Nie można więc ubiegać się o udzielenie kredytu, który pozbawiony byłby odsetek.

Umowa dołączona do akt sprawy odpowiada wszystkim przedmiotowo istotnym warunkom umowy kredytu. Stronie powodowej służyło prawo do sporządzenia na podstawie ksiąg banku wyciągu oraz innych oświadczeń podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzonych pieczęcią banku i dokumenty takie miały moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń (art. 95 ust. 1 pr. bankowego). Dokument dołączony do pozwu w postaci wyciągu z ksiąg banku jest zatem zgodnie z art. 244§1 k.p.c. w zw. z art. 95 ust. 1 pr. bankowego dowodem istnienia i wysokości wierzytelności strony powodowej. W niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg banku z dnia 22 sierpnia 2016 r.

w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami w postaci dokumentów, tj. umowy kredytu, umowy poręczenia, wezwań do zapłaty wraz

z dowodem ich doręczenia pozwanym, wyczenia odsetek, wypowiedzenia umowy kredytu wraz z dowodem ich doręczenia pozwanym przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalała na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Zawarcie umowy na wskazanych w ustaleniach faktycznych warunkach, stanowiło okoliczność bezsporną między stronami. Sporem stron objęty był natomiast etap wykonania owej umowy – powodowy bank powoływał się na brak spłaty wynikającego z tej umowy zadłużenia wraz z odsetkami, zaś pozwani twierdzenia te kwestionowali, powołując się na nieprawidłowości w rozliczeniu owego kredytu. Pozwani kwestionowali wysokość dochodzonego pozwem roszczenia. O ile jednak strona powodowa przedstawiła dowód z powołanych wyżej w uzasadnieniu wyroku

dokumentów, na okoliczność prawdziwości twierdzeń uzasadniających roszczenia pozwu, o tyle pozwani żadnych kontrdowodów nie przedstawili, poprzestając jedynie na gołosłownych i ogólnikowych zaprzeczeniach prawidłowości wyliczenia roszczenia. Pozwani ograniczyli swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej, choć to na nich spoczywał w rozpatrywanej sprawie ciężar dowodu. Co istotne, pozwani nie przedstawili żadnej własnej wersji zdarzeń, nie wypowiedzieli się czy, w jakiej wysokości i kiedy dokonali spłaty kredytu, od jakiej daty według nich pozostają oni w opóźnieniu ze spłatą i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, ograniczając się w toku całego procesu w zasadzie jedynie do wskazywania, że to strona powodowa nie udowodniła żądania. Taka postawa procesowa strony pozostaje jednak w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c. (strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody).

Roszczenie kredytodawcy (Banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Takie wykorzystanie oznacza wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do jego dyspozycji. Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne świadczą o tym, że doszło do wykorzystania sumy udzielonego kredytu przez pozwanych kredytobiorców. Wynika to przede wszystkim z dyspozycji uruchomienia środków i dyspozycji uruchomienia kredytu (k. 74 – 76). Pozwani zobowiązali się zwrócić bankowi wykorzystaną sumę kredytu, jednakże zwrot ten nie nastąpił w terminie określonym w umowie kredytu. Niespłacenie kredytu w terminie lub w wysokości określonej w umowie stanowi niewykonanie zobowiązania przez kredytobiorcę.

Pozwani nie wykazali, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, tj. że jest niezgodne z kwotami, które pozwani zapłacili. Pozwani nie podjęli w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty zadłużenia, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych i przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwanych skutku.

Powyższe okoliczności przekonują, że wobec bezspornego faktu zawarcia przez strony umowy kredytowej i jej wypowiedzenia przed terminem wobec braku spłat, to pozwanych negujących wiarygodność Banku obciążał obowiązek wykazania, że dokonali spłaty kredytu. Bezspornie takiego dowodu pozwani nie przedstawili, zaś całokształt dowodów zaofiarowanych przez stronę powodową, dawał podstawy dla udzielenia ochrony prawnej stronie powodowej.

Kredytobiorca obowiązany jest do zapłaty odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.), których wysokość zazwyczaj określana jest w umowie kredytu powyżej stopy odsetek ustawowych (tzw. odsetki karne). Kredyt nie został ostatecznie spłacony, dlatego powództwo należało uwzględnić w całości. Wysokość zasądzonych przez Sąd odsetek umownych wynika z wyciągu z ksiąg banku, ale także z §5 ust. 10 umowy kredytu z dnia 19 marca 2013 r.

Tym się kierując orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie drugim sentencji, Sąd stosownie do wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 9.529 zł. Strona powodowa poniosła koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), strona powodowa uiściła również 2.312 zł tytułem części opłaty od pozwu i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623 – jednolity tekst z późn. zm.), kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę

w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Na tej podstawie Sąd nakazał pozwanym uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwotę 6.935 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu.